నెపోలియన్

పట్నంలో శివరావు ఇంటర్మీడియట్ పరీక్షకి చదువుతున్నాడు. ఆ సాయంత్రం గ్రూప్ పేపరు వ్రాసిం తర్వాత గదిలో తన స్నేహితులతో పరీక్ష విషయాలను గురించి ముచ్చటిస్తున్నాడు. ఇతనికి చిన్నప్పటినుంచీ చరిత్ర అంటే చాలా యిష్టం. ఇంటర్మీడియట్‌లో కూడా చరిత్రే తన గ్రూప్‌గా తీసుకున్నాడు. యూరప్ దేశపు చరిత్రాత్మిక ఘట్టాలన్నిటిలోకి ఫ్రెంచి విప్లవము, దానికి సంబంధించిన నెపోలియన్ దుండగాలంటే మిక్కిలి యిష్టం. నెపోలియన్ జీవిత చరిత్ర చాలామార్లు చదివాడు. ముఖ్యంగా డబ్బంటే లెక్కలేకపోవడంలో, స్త్రీలతో – ముఖ్యంగా తక్కువ జాతి వాళ్ళతో – మాట్లాడడంలో నెపోలియన్ చూపే వుత్సాహం యితనికి చాలా నచ్చాయి. అప్పుడప్పుడూ యింట్లో తన భార్య దగ్గిర తను నెపోలియన్ అనుకుని స్వేచ్ఛతో కూడుకొన్న వుల్లాసంతో చేసే అల్లర్లలో – ఆలస్యమైనప్పుడు కాఫీకెటిల్‌ని తన్నడం – దీపావళి పండగ రాత్రి మాస్కో దహనం అని చెప్పి మతాబాతో భార్య గ్లాస్కోమల్లు చీరకొంగు కాల్చడం – భార్య కివ్వగా మిగిలిన పూలను దాసీ దాని కివ్వడం – కొన్ని. అతని పడకగది లోనికి ప్రవేశించగానే మనకు మొదట కనుపించేది పెద్దదైన నెపోలియన్ పటమే. స్వవిషయాలమాట అట్లావుంచి పరీక్షలలో గూడా నెపోలియన్‌ను గూర్చి పేపర్లలో అడిగినా, అడగకపోయినా వ్రాసి వొచ్చేరకంలోకి దిగింది అతని వీరపూజ.

"అన్నీ వ్రాశాను గాని నెపోలియన్ పుట్టిన తేదీ వెయ్యలేదురా, అవధానీ!" అన్నాడు శివరావ్.

"నీ మొహంలా వుంది. పుట్టిన రోజూ అవన్నీ యెందుకు? వాటర్లూ యుద్ధాన్ని గురించే ముచ్చటిస్తే చాలు." అన్నాడు అవధాని.

దానికేం గాని అసలు నెపోలియన్ పుట్టింది రాత్రా, పగలా అని శివరావ్ తమాషాకి ప్రశ్నించాడు.

ఇంతలో పోస్టు బంట్రోతు టెలిగ్రామ్ అందచేస్తాడు. "ఉదయం ఆరుగంటలికి నీ భార్య సుఖప్రసవమైంది. మొగపిల్లాడు. తల్లీ, పిల్లాడు క్షేమం."

"సరే నెపోలియన్ ఉదయం ఆరుగంటలకి జన్మించాడోయ్ – పద, టీ పార్టీ చెయ్యి" అన్నాడు వేళాకోళంగా అవధాని.

అప్పటినుంచి శివరావ్ పిల్లాడికి "నెపోలియన్" అన్నది సార్థక నామమైంది.

②

ఈ కథకి పూర్వగాథ పైది. ఇప్పుడు శివరావ్ రెండుమూడు సార్లు బి.ఏ. ఫేలయి ఆఖరి కెల్లాగో ప్యాసయి నిరుద్యోగ సమస్యని యెల్లా బ్రద్దలు కొడదామా అని ఆలోచిస్తూ

ఇంట్లో కూర్చున్నాడు. తగినంత ఆస్తి వుండడం వల్ల అతనికి చిల్లరి వుద్యోగాలు చెయ్యడం కూడా యిష్టం లేదు. ఓ యేడాది ఐ.పి.యస్. సెలక్షన్ పరీక్షకి కూడా కట్టి చూశాడు. నాలుగు మార్కులు తక్కువ రావడం బట్టి కాని, లేకపోతే యీపాటికి కప్పుడే ఇంగ్లండులో వుండి నెపోలియన్ చరిత్ర పరిశోధిస్తూ వుండేవాడు. ఇంతలో పోస్టు జవానిచ్చినవుత్తరం తీసి చదివాడు.

"నేనూ, నెపోలియన్ రేపు ఉదయం బండిలో వస్తున్నాం స్టేషనుకు రావలసింది మీకు తీరుబడి అవుతుందని తోచదు. కారణం నాకు తెలుసునులెండి. అమ్మ మీరా! సులోచన ముక్కు కావాలా మీకు? మీరా రోజూ సాయంత్రం యెక్కడి కెడుతోన్నది, రాత్రి యెందుకు ఆలశ్యంగా వొస్తోన్నది... యెందుకు అవన్నీ ఉత్తరంలో వ్రాయడం?

ఓ వేళ, రేపు నేను రాకపోవచ్చు, ముట్టునెల... ఐనా సరే వొస్తానేమో కూడా చెప్పలేను....

ఎందుకొచ్చిన మీ కమల.

ఉన్న రహస్య మేమిటంటే శివరావుకి ఆడవాళ్ళు ముట్టు మూడు రోజులూ బైట కూర్చోడం - యింట్లో వంట కిబ్బంది కలిగించి ప్రక్కింటి వాళ్ళనో, హోటలయ్యర్‌నో బాధించడం నచ్చలేదు. ఏ దేశంలోను, ఏయితరకులాలలోను లేని యీ ఆచారాన్ని నిర్మూలన చెయ్యాడానికి తను, భార్య సమకట్టారు. దీని కాటంకం యేం లేదుకాని, యెప్పుడైనా ముసలమ్మలొస్తే మాత్రం చివాట్లు తగులుతాయి. అతను చేయదలచుకున్న సంస్కారాలలో "ముట్టు మూడురోజులు బైటకూర్చోడం తగదు" అన్నది మొదటిది. చదువుకున్న స్త్రీలు యీ ఆచారాన్ని పాటిస్తున్నారా? పుస్తకాలలో కథలలో మచ్చుకి వొక్క ఆడదైనా యెప్పుడైనా ముట్టయిందా?

మర్నాడు, ఆ మర్నాడు, అంతకి పై మర్నాడూ కూడా స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు కాని రాలేదు, అతని భార్య. ఇహ వెళ్లదలుచుకోలేదు. తన ఆగ్రహాన్ని ఉత్తరం పూర్వకంగా వెలిబుచ్చుకుని పోస్టులో వేద్దామని బైలుదేరి తలుపు తియ్యగానే సిద్ధమైంది భార్య నెపోలియన్‌తో.

"ఏం అప్పుడే వొచ్చావ్ పాపం యింకా వారం రోజు లుండలేక పొయ్యావా?" అని భుజంమీద చరవడానికి చెయ్యెత్తుతాడు.

"ముట్టుకోకండి, ముట్టుకోకండి.... వాణ్ణి కూడా.... అరే ముట్టకున్నారూ, పదండి, స్నానం చెయ్యండి."

దొడ్లో కెళ్ళి స్నానం చేసింతర్వాత కొంచెం చల్లారింది అతని కోపం.

మధ్యాహ్నం గదిలో మంచంమీద పడుకున్నాడు, పత్రిక చదువుకుంటూ. గది గుమ్మంలో నుంచుంది కమల, నెపోలియన్ కూడా అతని దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

"నాన్నోయ్, అమ్మ నన్ను ముట్టుగుంది. నిన్ను కూడా ముట్టుకోమంది.... దోబూచీ...." అని ముట్టుకుంటాడు.

"ఈ వెధవని అవతలికి తీసుకుపో, మళ్ళా స్నానం చెయ్యాలి...."

"పోనిద్దురూ వొక్క మొలతాడేగా వుంది... ఇదివరకు ముట్టుకున్న పరవాలేదన్నారుగా...?"

కోపంతో శివరావ్ "ఏవెధవ అన్నదీ?"

"అంత మాటవద్దు. మీరే...."

"ఊరికే అన్నాను. యెవళ్ళైనా వొస్తే మనింటికి – దగ్గిఱగా వొస్తున్నావే... వెళ్ళు దూరంగా వెళ్ళు...."

"అబ్బే వొట్టిదండి... తమాషా కన్నాను... నేను బాగానే వున్నాను ఏమీ అవందే...."

"ఏమీ అవకపోవడమేమిటి నీ మొహం... అర్ ముట్టేసుకున్నావు. స్నానం చెయ్యాల్సిందే... ఈ వెధవనీ, సీతాఫలం కాయనీ అవతలికి తీసుకుపో."

"ఏమిటండీ అంతా మీది మరీ సోద్యం.... ఒరే అబ్బాయి! మీ నాన్న నోట్లో కూడా పెట్టరా, కొంచెం పండు...."

ఉన్న విషయం మేమిటంటే శివరావ్‌కు సీతాఫలం కాయంటే కిట్టదు. అతనికి కళ్ళుకి పండుకి గజ్జికురుపులేస్తే యెల్లా వుంటుందో అల్లా సీతాఫలంపండు. పైగా నెపోలియన్ ఆ పండుని తను తింటూ కొంత పదార్థాన్ని చీమిడితో కూడా మిళాయించి అతని నోట్లో పెట్టబోతాడు.

"తియ్, ఈ వెధవని అవతలికి తియ్."

నెపోలియన్ నోట్లో పెట్టడానికి వీలుకాని సందర్భంలో మొహానికింత రాస్తాడు, ఆ పదార్థాన్ని, ఆ సందర్భంలోనే కమల మైల ముద్దులు.

③

ఇల్లాగే దినాలు నెపోలియన్ అల్లరితో గడిచిపోతున్నాయి. కొంచెం వంకరతిరిగిన పొడుగాటి ముక్కు కాడలలాగు వెళ్ళాడే పాపిడి తీయడానికి వీలు చిక్కని జుట్టు, బైటికొచ్చిన కింద పెదవి యివన్నీ శివరావ్ పిల్లాడిని చూచినవారందరికీ నిజంగా నెపోలియన్ నిస్ఫురింప చేస్తాయి. నెపోలియనంటే శివరావుకు చాలా గారాబం కూడాను. అందుకనే వాణ్ణి బళ్ళోకి కూడా పంపడంలేదు. మొదటి రోజున బళ్ళోకి వెళ్ళినప్పుడు మేష్టరు నీపేరేమిటని అడిగితే "నెపోలియన్" అని చెప్పాడు. ఆయనకి చాలా ఆగ్రహం వొచ్చి లెంపకాయ తగిలించాడు. నెపోలియన్ చేతిలో వున్న పలకని గిరవాటెట్టి పారిపోయొచ్చాడు.

ఒక రోజుని తండ్రి క్షురకర్మ నిమిత్తం మొఖానికి సబ్బురాసుకుని కత్తి బల్లమీద పెట్టాడు. ఒక చెంప చేసుకొన్న తరవాత నెపోలియన్ కత్తిని తీసుకుని వీధులోకి పారిపోయాడు. పక్కవాటాలో వున్న గురునాధం గారింట్లోకి వెళ్ళి అద్దం ముందు కూర్చుని తనూ క్షవరం చేసుకోవడం మొదలెట్టాడు. ఇంతలో గురునాధం వొచ్చి అదేం పనిరా అని కేక పెట్టాడు. "ఇదా... మానాన్న పని, మీక్కూడా చేస్తా పట్టండి" అని మాట్లాడుతూనే క్షవరం చేసికోటం మొదలెట్టాడు. గురునాధం దగ్గఱ కొచ్చి బలవంతంగా కత్తిని లాక్కోడంలో నెపోలియన్‌కి కుడిచెంపమీద గాటు పడింది. రక్తం కారిపోతోంది.

"ఏమయ్యో గుఱ్ఱంనాధం – చూసుకో మాజా ... నిన్ను కూడా కోస్తాలే... ఇయ్యి మానాన్న కత్తి నీ కెందుకు....?"

మొహం మీద మచ్చ యేమిటని యెవరేనా అడిగినప్పుడల్లా నెపోలియన్ యుద్ధంలో తిన్న గాయం అంటూ వుంటాడు, శివరావ్.

* * * *

ఏమండీ... పక్కింటి గురునాథం సూటు ధరిస్తాడేమిటి పిలకేసుకుని? టోపీయేనా పెట్టుకోడు. చాదస్తం మనిషిలా వున్నాడే అంది కమల భర్తతో.

ఆ వుదయమే గురునాథం గారింట్లో పెద్ద యుద్ధం జరిగింది. గురునాథం కోసం పెట్టిన కాఫీ యెవరు తాగారో తెలియక అత్తగారు, గురునాథం భార్య నువ్వు తాగావంటే నువ్వ తాగావని మాట్లనుకుంటూ చాలా గొడవ చేసుకుంటున్నారు. నెపోలియన్ ప్రవేశం.

"ఏమండోయ్ గుఱ్ఱుగారు! మీ అమ్మా త్రాగుతోంటే నే చూశానండి మా గోడ మీద నుంచి".

"ఏడిశావ్" అని లెంపకాయ వేసింది ఆవిడ. ఈ తగాదా చాలా దూరం వెళ్ళి వాళ్ళకి వీళ్ళకి మనస్ఫర్థలు కలిగి కొద్ది కాలంలోనే శత్రుత్వం కూడా బయలుదేరింది.

అది వేసంగి. అంతా మంచాలేసుకుని ఆరుబైట పడుకునే రోజులు ఓనాడు నెపోలియన్ తెల్లారగట్ట లేచి కత్తెరతో గురునాథంగారి పిలకని కత్తిరించాడు. మళ్ళా వుదయమె ఆరంభమయింది వాళ్ళింట్లో తగాదా. "ఇల్లాగయితే నే వుండనండి...." అంది గురునాథం భార్య "ఫరవాలేదు లెద్దు" అని పిలక తడుముకున్నాడు. భార్య నవ్వుకుంది. ఇంతలో తల్లి లోపల్నించివొచ్చి.

"అయ్యో, అయ్యో కొంప తవ్వేసింది రోయ్. నీ పెండ్లాం నీ పిలకని కత్తిరించింది రోయ్ దాని అందానికి నీ పిలక తగదుట్రోయ్," నెపోలియన్ ప్రవేశం.

"ఏమండోయ్ గుర్నాథంగారూ.... మీ అమ్మేనండి కత్తిరించమన్నది. చూడండి మీ కత్తిరే యిది. నాకిచ్చింది."

మళ్ళా లెంపకాయ తగిల్చింది, ఆమె.

శివరావ్ భార్య ప్రోత్సాహించి తన పిలకని కత్తిరింపచేసింది అని గురునాథం అనుమానపడి కేసు కూడా పెట్టాడు. ఈ కేసు పెట్టడానికి గురునాథం తల్లి భార్యల ప్రోత్సాహాలే కారణం, ఉత్తప్పుడు అత్తాకోడళ్ళు దెబ్బలాడుకుంటున్నా ప్రక్కింటివాళ్ళతో దెబ్బలాడడంలో యేకమవుతూవుంటారు. చాలా మంది స్త్రీలకు పొరుగిల్లే పరాయిలోకంలా కనిపిస్తుంది.

ఈ కేసుని రద్దుచేసేందుకు శివరావ్ చాలా శ్రమ పడ్డాడు. చాలా ధనం ఖర్చు పెట్టాడు. నెపోలియన్ చెప్పిన సాక్ష్యంమీద ఈ కేసులో శివరావ్ వోడిపోయి చాలా నిందకు లోనయ్యాడు. "గురునాథానికి పిలకేమిటనీ, చాదస్తం మనిషి అనీ" అన్న తల్లి వాక్కులు సందేహించకుండా చెప్పేశాడు, సాక్ష్యం చెప్పడంలో.

④

ఆ ఊరు వొదిలిపెట్టి శివరావ్ బెజవాడలో కాపరం పెట్టాడు. గురునాథం పిలక విషయంలో నెపోలియన్ వల్ల తను పడ్డ కష్టాలని స్మరించుకున్నప్పుడల్లా శివరావుకి

పిల్లాడిమీద ఆగ్రహం రావడం కాకుండా వాడి కొంటెతనం, అల్లరిచేష్టలు తన భార్య వల్లనే సంపాయించాడని భావించి భార్యతో కూడా రోజూ యేదో వొంకని యుద్ధం చేస్తూనేవున్నాడు.

"ఈ వెధవ ముఖం, గుణాలు, వెకిలినవ్వు, వొంకర ముక్కు అన్నీ నీవే."

"నాదేం కాదు. వాడిది మీమొహమే."

"నాది చస్తే కాదు. వొంకర ముక్కు ట్రేడ్‌మార్కు, నీదే."

"మీ తప్పుడ ముక్కు కంటె తీసిపోయిందేమిటి."

"నోర్ముయ్."

"ఎవరి మొహమైతే యేం లేండి. మన మొహమే."

ఈ సంభాషణ విధాయికంగా రోజూ జరుగుతూనే వుంది.

* * * *

ఒక రోజున శివరావ్ యింట్లో అద్దెకున్న శంకరం ఇంటిని బాగుచెయ్యవలసిన విషయం గురించి మాట్లాడే నిమిత్తం వచ్చాడు.

"శివరావ్‌గారు! దొడ్డి వైపు వసారా అంతా చిల్లులే... వర్షమొస్తే మేం వంటింట్లోకి యీదుల్లాడుతూ పోవాలసిందే."

"సరే మొన్న కబురుచేశాను. మేస్త్రీకి – మీరీయవలసిన....." ఇంతలో నెపోలియన్ ప్రవేశం.

"నాన్నోయ్, గమ్మత్... చూడు." అని కుర్చీమీదికెక్కి మొగ్గేసి కుర్చీతో సహా కింద పడతాడు శంకరం, శివరావ్ నవ్వుతారు.

"మీ వా డేమిటండి?" మొన్న యెవరిదో పిలక కత్తిరించాడనీ..."

"నాన్నోయ్ అమ్మె మరేమోనే...."

"చెప్పు.... చెప్పు అబ్బాయి!" అని శంకరం.

"నీ కెందుకయ్యా; నాన్నోయ్, నువ్వు చెప్పుకో...."

"అబ్బ, అదేమిటో చెప్పి యింట్లోకి పోరా.... అన్నాడు శివరావ్.

"అబ్బే కాఫీకాస్తోంది..."

"నూటయాభై రూపాయలలోనూ, 15 మే...."

"నాన్నోయ్, కాఫీ నీకియ్యదుట..."

"అబ్బ, పోరా! వెధవా.... స్త్రీలకు పోతే మిగతాది..."

"స్త్రీల కేమిటండి?" అన్నాడు శంకరం.

"స్త్రీలకు కాదు మేస్త్రీలకు పోతే మిగతాది...."

"నాన్నోయ్ నాకు అణాకావాలి...' అని బల్లని కదిపి సిరాబుడ్డిలో సిరా అంతా వొలకపోస్తాడు. శంకరానికి కోపం కూడా వొస్తుంది.

"డబ్బుని తేల్చండి... వంటింటి వసారాలో మూడు...."

"నాన్నోయ్. అణా...."

"ఇస్తాను కాని, సునోస్తునో వాడు.... శంకరంగారు! మావాడు సునో సునో ఫస్టుగా పాడతాడండి...."

"సునోసునో నాకూ అణాయియ్యా. ఫనిహు అచ్చి తుమారీ కాణీ..."

"అల్లాకాదు సరిగా పాడితే ఇస్తాను అణా. లేకపోతే యివ్వను..."

"సునోసునో నాకూ అణా...."

"సరేలే తరవాత పాడు"

"ఏమండోయ్ ఈ పాటలేనా? వ్యవహారం యేమన్నా వుందా..." నే చెప్పే దేమిటంటే..." అంటూ శంకరంగారు ఆవలించినప్పుడు ఆయన నోట్లో సిరాబుడ్డిమూత దూరుస్తాడు నెపోలియన్. శివరావ్ వొక్క చెంపకాయ అంటిస్తాడు. ఏడుస్తూ నెపోలియన్.

"తమకుంచిపడీ అణా కానీ.... సునో...."

"దొడ్డిగోడ నాలుగు గజాలు పైకెత్తించి..."

"నాన్నా అణా, సునోసునో..." అని గట్టిగా చెవులుగింగు రెట్టేటట్టు అరుస్తాడు.

"అసలు బాగానే పాడతాడండి వెధవ. ఇవాళంటే యేదో అల్లరి చేస్తున్నాడు కాని."

"దీనికేం లెండీ.... ఖర్చులు పోగా పాతికరూపా..."

"పైగా గొంతుకూడా పోయింది. రాత్రల్లా యేడిచి వెధవకి...."

విసుగెత్తి శంకరం గడియారంకేసి చూసుకుని మరోహప్పుడు మాట్లాడుకుందామని చెప్పి లేచి వెళ్ళాడు. తరువాత పదిరోజుల కీవుత్తరం వొచ్చింది.

"ఎప్పు డొచ్చినా మీరు మీ కుఱ్ఱాడి గొడవలో పడి అల్లరిచేయిస్తూ వ్యవహారం సాగనీయక పోవడం వల్ల, మీ యింటిని బాగుచేయించేదీ లేందీ తెలియపర్చకపోవడం వల్ల, యితరమైన చాలా కారణాలవల్ల మీ యిల్లు ఖాళీ చెయ్యడమైంది. సదరు ఇంటి తాలూకు మీకు రావలసిన అద్దె 25 రూపాయలు మనియార్డర్ ద్వారా యీ సంవత్సరం లోపుగా పంపగలను. – శంకరం"

అని వుంది. శిరరావ్ తన కోపాన్ని నెపోలియన్ని దెబ్బలు కొట్టడంతో తీర్చుకున్నాడు. నెపోలియన్కి నిత్యమూ దెబ్బలుతినడం కాఫీ త్రాగటం, నిద్రపోవడం లాగ అలవాటైపోయింది. ఆ అలవాట్లలాగే అతనికి దెబ్బలు తినకుండావుండడం కూడా కష్టంగా వుంది.

5

ఆ మరుసటి సంవత్సరం శివరావ్ కుటుంబంలో కలహాలు మితిమీరాయి. వీటికి ఫలానా కారణం అని కూడా లేదు. భార్యని పుట్టింటికి పంపడంలో చూపేవుత్సాహం, రోజూ సాయంత్రం పూట ఎక్కడికో చెప్పకుండా వెళ్ళి రాత్రి చాలా పొద్దుపోయేదాక రాకపోవడం భార్యకి యితని మీదుండే కోపానికి కారణాలు. ఆంతరంగికంగా విమర్శించు కుంటే అవి కోపకారణాలయినా తన ప్రవర్తనలో దోషంలేదని చూపేందుకు శివరావ్ దెబ్బలాడడమే ఆయుధంగా యెన్నుకున్నాడు. రాత్రిపూట పేకాట కెడుతున్నాననీ, పుట్టింటికి పంపితే ఆరోగ్యం బాగుంటుందనీ అతను చెప్పే సమాధానాలు.

"పోనీ నెపోలియన్ని కూడా మీతో తీసుకెళ్ళరాదూ?"

"వాడు పేకాట చూస్తే అసలే పాడైపోతాడు. పైగా వాడల్లరితో మాకు యెట్లా సాగుతుంది?"

ఈ మాటలు విన్నాడు నెపోలియన్.

ఆ రోజు ఆదివారం. మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు బజారుకని చెప్పి శివరావ్ బైలుదేరాడు.

"నేనూ వొస్తాను నాన్నా." రావద్దని వొక చెంపకాయ తగిలించి వెళ్ళాడు. నెపోలియన్ వెంబడించాడు, తండ్రికి కనుపించకుండా. నాలుగు ఫర్లాంగులు నడచి సందులోకి మళ్ళి అక్కడ వొక గృహంలో ప్రవేశించడం మళ్ళా పదినిముషాలలో బైటికొచ్చి సందు చివరకి నడిచిపోడం చూశాడు. తనూ ఆ సందులోకి మళ్ళి ఆ యింటి ముందుకెళ్ళి తలుపు తట్టాడు."

"ఎవరు నువ్వు?" లోపలినుంచి. తలుపు గుద్దుతాడు నెపోలియన్.

"మీరా, అప్పుడే వొచ్చారేం? ఇప్పుడేగా వెళ్ళింది...కాళ్ళు కాలాయా యేం..." అని తలుపు తీసింది వొక స్త్రీ. కుఱ్ఱాడిని చూసి ఆశ్చర్యపడింది. నెపోలియన్ లోపలికెళ్ళి మంచానికి నట్టనడుంగా కూర్చున్నాడు.

"ఎవరబ్బాయవు నాయనా?"

"మీ రెవరు..."

ఎక్కిరిస్తూ 'మీరెవరు' అంది.

"బాగానే వున్నావులే కోతిలా, గుర్నాధం పెళ్ళాంలా" పోలికలను బట్టి, "గురునాధం" అన్న పేరును బట్టి అర్థంచేసుకుంది కనకం.

"మానాన్నేడీ. రోజూ యిక్కడికేనా వొచ్చేది. ఏదీ పేకాట ఆడడంలేదే" ఇంటిలోకి వెళ్ళి కనకం ఫలాలు, కాఫీ తెచ్చింది. ముద్దురావడం వల్ల నెపోలియన్‌ను యెత్తుకుని చక్కిలిగింత పెట్టుతూ అల్లరి చేస్తోంది కనకం. అరటిపండు కొన ముక్కులో దూర్చపోతాడు. ఇంతలో శివరావ్ ప్రవేశిస్తాడు.

ఈ దృశ్యాన్ని చూసి స్తంభించిపోతాడు, శివరావ్ కనకం ఒకరి మొహాలొక్కళ్ళు చూసుకుంటారు.

"ఇంట్లో చెప్పడు కదా" అంది కనకం.

"చెప్పడులే... నేనంటే భయం వెధవకి... ఏరా చెప్పవుకదా ఇంట్లో... నీకు రూపాయలు, కాఫీ.... రేపు మోటారు కారు కూడా కొంటాను" అని లాలన చేస్తారు యిద్దరు.

"ఇంట్లో యేమని చెప్పొద్దు?"

"అదే మనం ఇక్కడి కొచ్చామని... అమ్మ అడిగితే పేకాట కెళ్ళానని చెప్పు..."

"ఏదీ పేకాట?" లోపల్నించి పేక తెస్తుంది కనకం.

"అవుతే నాన్నా యీవి డెవరు. ఇల్లా తిప్పుకుంటుంది...?" – సమాధానం లేదు.

"చెప్పు నాన్నా! లేకపోతే అమ్మకి చెపుతానంతే, నాన్న! ఒకావిడతో పేకాడడం లేదని."

"ఈవిడ మీ అమ్మకి ...." తడుముకుంటాడు.

"సినిమాలో వేషం వేసేది, అనండి" అన్నది కనకం.

"అవుతే నాన్నా నీతోనేనా యింకెవరితోయైనా ఆడుతుందా?"

"ఆడకేం చాలామందితో ఆడుతుంది. డబ్బిస్తేసరి" అని కొంటెగా చూస్తూ అంటాడు.

"ఆ. ఆ, అల్లాంటిమాటలే వొద్దన్నాను" అని కనకం జడతో కొడుతుంది. నెపోలియన్ జెడపట్టుకులాగుతాడు.

⑥

అట్లాగే అప్పుడప్పుడూ యిద్దరూ కలిసే విడివిడిగా తండ్రీకొడుకులు కనకం గృహానికి వెడుతూనే వున్నారు. తన రహస్యం నెపోలియన్ యెప్పుడు యింట్లో చెప్పేస్తాడోనన్న భయంతో శివరావ్ నెపోలియన్‌కి కావలసిందల్లా యిస్తూ చాలా ఆదరణతో చూస్తున్నాడు నెపోలియన్‌ని. అసలు తల్లితో వొంటరిగా వుండి మాట్లాడేందుకే అవకాశం యియ్యడంలేదు. కమలకి వీళ్ళింత అన్యోన్యంగా వుండడం ఆశ్చర్యం వేసింది. చాలా దినాలు గడిచిపోయాయి. ఆ రోజు సాయంకాలం బండిలో కమల పిల్లాడితో కూడా పుట్టింటి కెళ్ళింది. నెపోలియన్‌ని తనతో వుంచమని చాలా బ్రతిమాలాడాడు. కాని లాభం లేకపోయింది. పైగా అంత హటాత్తుగా తల్లిని ప్రయాణం కట్టించింది పిల్లాడే నన్న విషయం కూడా తెలియదు, శివరావ్‌కు. పీడ వొదిలిందనుకుని నిశ్చింతగా ఆ రాత్రి షోక్‌గా తయారయి కనకం యింటికి వెళ్ళి తలుపుతట్టాడు. దాసీది తలుపుతీసింది. కనకం ముఖానికి అడ్డంగా పెద్దగుడ్డ కట్టుకుని మూలుగుతూ పరుంది.

"ఏమొచ్చింది కనకం! జ్వరమా?"

"లేదు. కూర్చోండి. మీరు మళ్ళా యింటికి తొందరగా వెళ్ళాలా?"

"లేదు, లేదు. మా వాళ్ళని వూరికి తోలేశాను. రాత్రంతా నాకు...

"అవుతే మీ నెపోలియన్ కూడా వెళ్ళాడా!"

"ఆ వాడు వెళ్ళాడు. ఈ వాళ వెళ్ళేలోపల నీకు చూపిద్దామనుకున్నాను. ప్రొద్దున్నుంచీ కనపడలేదు వెధవ. ఐతే కట్టు కట్టావేమిటి?"

"మీవాడు చేసిన పనే. ప్రొద్దున్న యిక్కడి కొచ్చాడు. మామూలుగానే చక్కిలిగింతలు పెడుతూ పరాచకంగా అల్లరిచేశాను చేస్తూ పొరపాటున బుగ్గని కొరికాను. కొంచెం గట్టిగా కొరికానోయేమో నొప్పిచేసింది కాబోలు. నా ముక్కుని గట్టిగా చితికి ముక్కు వూడేటట్టుగా పదినిముషాలు యెంత గోలచేసినా వొదలందే – కొరికేశాడు."

"అప్పుడు నే వొచ్చి విడిపించానండి పట్టు – అయ్యగారండీ" అంది దాసీపిల్ల. ఏదో సాధారణపుగాటు పడిందనుకున్నాడు శివరామ్.

"ఏదీ కట్టువిప్పు చూద్దాం" కట్టువిప్పింది. ముక్కు మొన నిజంగానే వూడిపోయి ఆ ప్రదేశమంతా యెర్రగా వాచి చితికిపోయిన టొమాటో పండు ఆకారం దాల్చింది.

ఆనాటినుండి కనకంతో సంపర్కం మానేశాడని చెప్పొచ్చు శివరావ్. కారణ మేమిటంటే శివరావ్ సౌందర్య పిపాసి. అతని భావంలో కనకంలో చాలా అందమైనది ముక్కు వొక్కటే. తనుకోరేది సులోచన ముక్కు. ఇప్పుడది కాస్తా నాశనమైంది. అందంలో యిదివరకున్న కళానుగుణ్యమైన ఔదార్యం చెడడం కాకుండా, వికృత రూపం కూడా దాల్చింది.

ఆ చితికిపోయిన భాగమంతా, పూడుకునేటప్పటికి రెండు నెలలు పట్టింది. ఈ రెండు నెలలూ దానింటికి వెళ్ళడానికి అతని మనస్సు వొప్పిందికాదు. తను చేసే కృత్యం అసహజమైనదనీ, భార్యకి ద్రోహం చెయ్యడమనీ, పైగా ప్రేమ లేకపోవడం సరిగదా పదిమందితో పోయే వేశ్యతో పోవడం తనకు తానే కళంకం తెచ్చుకోవడమనీ శివరావుకు తెలుసు. కాని సౌందర్యానుభవం సౌందర్యం కోసమేనని అతను నమ్మి కనకంతో స్నేహం సాగించాడు. ఇదివరకు కీట్సు కవి చెప్పిన "అందమైన వస్తువు సర్వకాలం ఆనంద దాయకమైనదే" అన్న వాక్యం, అప్పుడప్పుడు తప్పుకావచ్చు నన్న విషయం నెపోలియన్ వల్ల నేర్చుకున్నాడు. కీట్సు "అందమైన" అని వ్రాసిన దానికర్థం "అందమైన స్త్రీలు అనే."

పైగా తను వెళ్ళడం మానేసిన రెండు నెల్లలోన యితరులతో స్నేహం సాగించింది కనకం. ఆలోగా భార్యా, పిల్లలు రానే వొచ్చారు. నిరుద్యోగ సమస్య నెపోలియన్ వల్ల కొంత భాగం పరిష్కరింపబడింది శివరావ్‌కు. అతనికి వెంటనే ఉద్యోగం లభించింది. ప్రయత్నం చెయ్యడం దానికి తగినంత కృషి సల్పడమే దానికి కారణాలు. కనకంతో వున్న రోజులలో అతనికి తీరుబడి ఏదీ? పిల్లలు – భగవంతుడు కళాదృష్టితో సృష్టించిన గొప్ప సంగతులని శివరావ్ నమ్మాడు.

పన్నెండు సంవత్సరాలు దాటింతర్వాత నెపోలియన్‌కు పూర్వమున్న వుత్సాహమూ, అల్లరీ కూడా పోయాయి. అతని చిన్నప్పటి లాంటి చెంపకాయ, వెఱ్ఱి నవ్వు శివరావ్ మళ్ళా అనుభవించలేదు. తనకి మళ్ళాసారి కూతురు పుట్టినప్పుడు "జోన్ ఆఫ్ ఆర్క్" అని పేరు పెట్టాడు. కాని ఆ పిల్ల నెల రోజులకే కాలం చేసింది. ప్రతి వ్యక్తి జీవనంలోను ఆనందంతో కూడుకున్న సౌందర్య జ్యోతి ఒక్కసారి మాత్రమే వెలుగుతుంది. ఆ వెలుగుని పెద్ద మంటగా చేద్దామని ప్రయత్నించి తలుపులను మూసినప్పుడు అదికాస్తా ఆరిపోతుంది.

✡ ✡ ✡